

Duminica a 20-a după Rusalii
(Învierea fiului văduvei din Nain)

18 octombrie 2026

„În vremea aceea S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și împreună cu El mergeau ucenicii Lui și mulțime mare. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, iar mulțime mare din cetate era cu ea. Și, **văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge!** Atunci, apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: **Tinere, ție îți zic, scoală-te! Iar cel ce fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească, iar Iisus l-a dat mamei sale.** Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Proroc mare S-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său” (Luca 7, 11-16).

1. „Convoiul morții” se întâlnește cu „convoiul vieții”

În episodul biblic al învierii fiului văduvei din Nain se întâlnesc moartea și viața, omul supus morții și Fiul lui Dumnezeu, biruitorul acesteia. Întâlnirea nu este prezentată într-o manieră abstractă, ci descrisă ca o realitate a vieții de zi cu zi într-o cetate iudaică din vremea lui Hristos. Sfânta Evanghelie relatează că un convoi funerar conducea în afara orașului, ca să îl înmormânteze, pe singurul copil al unei femei văduve. La evrei cimitirele se aflau în afara localităților, deoarece morții erau considerați necurați după legea lui Moise. Convoiul funerar s-a întâlnit la poarta cetății cu alt convoi, anume mulțimea care-L urma pe Hristos. **„Convoiul morții” s-a întâlnit așadar cu „convoiul vieții”, cu cei care îl urmau pe Domnul Iisus Hristos, Cel care a spus despre sine „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (In 14,6).** Această întâlnire este atât de grăitoare, căci în ea este cuprinsă simbolic singura scăpare a omului din determinismul morții, anume viața împreună cu Dumnezeu. Convoiul funerar era copleșit de tristețe și îngenuncheat de puterea morții, iar mulțimile care îl urmau pe Hristos pline de așteptări și speranțe.

Dramatismul episodului este însă și mai adânc. În prima mulțime, „convoiul morții”, există un personaj central, anume mama tânărului decedat. Sfânta Evanghelie ne spune că „mulțimea mergea cu ea”, ca să o mângâie în suferința greu de descris. Ce înseamnă mama? Mama nu doar dăruiește viață, ci este și cea care face ca viața să crească și să înflorească în copiii săi. Această mamă nu s-a bucurat prea mult de această misiune sfântă încredințată de Dumnezeu. Mai mult decât atât, viața ei fusese marcată de o dublă dramă. Sfântul Luca menționează că era văduvă, așadar **experimentase mai întâi moartea în moartea soțului ei, iar acum se întâlnea cu ea din nou în moartea singurului său copil, care sigur i-a pustiit sufletul.** Suntem în fața unei mame, a unei dătătoare de viață, care este copleșită și îngenuncheată de durerea morții fiului său după moartea soțului său.

În această situație dramatică, în fața convoiului care o însoțea, apare Domnul Iisus Hristos. Întâlnirea Domnului cu această mamă îndurerată este descrisă de Sfântul Luca prin cuvintele: **„Și văzând-o, I s-a făcut milă”.** Dumnezeu nostru nu este doar atotputernic, ci și un Dumnezeu al milei și al îndurărilor, așa cum cântăm în Sfânta Liturghie de mai multe ori. Am putea spune că Dumnezeu plânge sau suferă împreună cu fiecare dintre noi, atunci când suntem în durere și în suferință. Hristos a venit să ne salveze din determinismul morții, iar acest lucru l-a preînchipuit în mod special prin învierile din morți înainte de Învierea Sa. Mântuitorul vede această femeie răvășită de

lacrimi și suferință și se duce El Însuși spre ea. Dumnezeu nostru e un Dumnezeu care vine spre noi în suferințele noastre, ne caută El întâi, după cum spune Sfântul Ioan Evanghelistul: „În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4, 10). Nimeni nu L-a chemat, nimeni nu L-a strigat, dar merge spre mama îndurerată și îi spune: **„Nu mai plânge!”**. Atinge sicriul, îl strigă pe tânăr, acesta înviază, iar El îl dăruiește mamei sale. Hristos înviază un om prin puterea Cuvântului Său, iar întreg poporul aflat de față a mărturisit: „proroc mare s-a ridicat între noi, și Dumnezeu a cercetat pe poporul său”. Atitudinea Sa evidențiază mila lui Dumnezeu față de om și puterea Sa asupra morții, aspecte asupra cărora ne vom opri în rândurile următoare.

2. Dumnezeu milii și biruitorul morții

Motivul pentru care Hristos a înviat copilul femeii văduve este mila Sa dumnezeiască pentru om, iar nu preaslăvirea Sa. Sfânta Evanghelie ne spune că a văzut-o pe această mamă cu sufletul pustiit de durere și „I s-a făcut milă”. Această milă a lui Dumnezeu este nesfârșită pentru fiecare dintre noi. Să nu credem că văzându-ne în păcat și în suferință Dumnezeu nu plânge împreună cu noi! El plânge împreună cu noi și este pe drum împreună cu noi în fiecare clipă a vieții noastre.

Moartea nu este naturală și nu corespunde iubirii divine și frumuseții lumii lui Dumnezeu. Sfinții Părinți insistă pe faptul că moartea este un accident în creație și în istorie. Este însă un accident cu repercusiuni extraordinar de mari asupra întregii umanități. Fără un răspuns la întrebarea morții, religia sau credința rămân la nivelul teoretic al filozofiei. Unul dintre marii filozofi și gânditori ai umanității din secolul XX, Martin Heidegger, descria destinul „ființei” ca un drum spre moarte, „Sein zum Tode”, fără să poată oferi un răspuns la problema morții. Singurul care a dat un răspuns la problema morții este Iisus Hristos. Marele nostru poet Ioan Alexandru ținea cursuri de Noul Testament la Universitatea din București, la Facultatea de Litere, prin 1993. Noi, studenții de la teologie, mergeam să-l audiem. Ne-a vorbit o dată despre chemarea lui Avraam din Urul Caldeii și despre marele lui pelerinaj în urma acestei chemări, spre a pregăti venirea lui Hristos, pentru a ne elibera de moarte. Fără Învierea lui Hristos, am trăi în realitatea creată, precum șoarecii într-o cursă care urmează să-i prindă, spunea el. **Ioan Alexandru arăta că în istoria umanității există un singur moment, o singură revoluție și o singură persoană care a biruit moartea, anume Iisus Hristos, iar această mare taină a credinței o trăim în noaptea Învierii.**

Mântuitorul Însuși a prefigurat Învierea Sa din morți prin trei învieri, care sunt descrise în Noul Testament: învierea fiului văduvei din Nain, a fiicei lui Iair, mai marele sinagogii, și a lui Lazăr, prietenul Lui, pe care l-a scos chiar din mormânt. Însă aceste trei învieri nu sunt echivalente sau egale cu Învierea Sa, ci sunt doar readuceri ale celor decedați la existența biologică anterioară învierii. Toți au cunoscut moartea din nou, pentru că abia prin Învierea lui Hristos s-a dăruit omului viață veșnică. Toți au trăit în trupuri biologice umane în continuare, ceea ce ne arată că aceste trei învieri nu sunt învieri cu trup nemuritor, ci prefigurări ale Învierii lui Hristos.

Sfântul Sofronie Saharov, marele stareț de la Mănăstirea din Essex, Anglia, ale cărui cărți sunt traduse și în limba română, arăta că **rugăciunea este o experiență a vieții veșnice și mijlocul central de transcendere a morții**, fiind o convorbire cu Dumnezeu cel Veșnic și Viu. Părintele nu-și găsea liniștea și nu putea să înțeleagă de ce secolul XX, un secol al morții cu două Războaie Mondiale și atâția morți, a fost cu puțință sub cerul peste care domnește Hristos Domnul Păcii. Astfel, pentru el problema morții a devenit o problemă capitală, la care a căutat răspuns cu atâta ardoare de-a lungul vieții, din

Muntele Athos și până în Anglia. Prin viața duhovnicească înaltă atinsă prin asceză și rugăciune i s-a descoperit taina iubirii lui Dumnezeu pentru lume, iar cei care l-au întâlnit au dat mărturie că s-au întâlnit cu veșnicia într-un om care, deși trăia pe pământ, trecuse în credință până dincolo de moarte.

Să nu uităm că toți înaintăm pe acest drum spre moarte cu fiecare pas și fiecare zi din viața noastră. Să ne pregătim așadar pentru marele moment al trecerii și să facem din el un drum binecuvântat, să mergem pe el împreună cu Hristos, singurul Care ne poate trece dincolo de moarte. Tot ceea ce facem în Biserică în tradiția noastră răsăriteană ortodoxă este pregătire pentru moarte și înviere.

3. „Dumnezeu care șterge lacrimi!”

Ultimele cuvinte asupra cărora voi stărui în final sunt **„Nu plânge!”**, adresate de Domnul Hristos femeii copleșite de moartea fiului. Cunoștea această durere provocată de moarte foarte bine, căci Iisus a lăcrimat în fața mormântului prietenului Său Lazăr (Ioan 11,35). Avem un Dumnezeu care plânge pentru noi, dar în același timp ne șterge lacrimile și ne spune „Nu mai plângeți”. Așa cum în Evanghelia de astăzi Iisus a șters lacrimile femeii văduve prin învierea fiului său, tot la fel face cu fiecare dintre noi în clipele grele ale vieții noastre, iar lacrimile care nu sunt șterse pe pământ vor fi șterse în cele din urmă de Tatăl Cel din ceruri. Una dintre cele mai frumoase descrieri biblice ale lui Dumnezeu se află în cartea Apocalipsei, unde este prezentat ca un „Dumnezeu care șterge lacrimi” în împărăția Sa:

*„Și am văzut un cer nou și un pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut și marea nu mai este; și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei. Și am auzit din tron un glas puternic care zicea: Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei. **Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci toate cele dintâi au trecut**” (Apoc 21, 1-4).*

Aceasta este credința și nădejdea noastră, că nu suntem făcuți pentru moarte și lacrimi, ci pentru a trăi în bucurie pe pământ și a avea parte de viață veșnică în Noul Ierusalim. **Această imagine a unui „Dumnezeu care șterge lacrimi” este unul dintre cele mai frumoase chipuri ale Dumnezeului nostru.** Avem un Dumnezeu care este Cineva, nu este ceva. Și acest Cineva ne va lua în brațe la sfârșitul vieții și va șterge orice lacrimă din ochii noștri, așa cum o șterg părinții din ochii copiilor lor. Copiii plâng de fiecare dată când le este greu, când se lovesc de nedreptăți, când cad și se ridică, când nu sunt înțeleși și iubiți. Părinții îi înțeleg și încearcă să-i ajute și să-i mângâie. Așa va face cu siguranță și Tatăl nostru Cel din ceruri la marea întâlnire a fiecăruia dintre noi cu El.

Ne-am adunat astăzi în Biserică, în casa Domnului, să plângem alături de mama tânărului din Nain, dar și să ne bucurăm de învierea realizată de Hristos. Nădăjduim ca prin credință să biruim păcatul din viața noastră, să primim mila lui Dumnezeu și în cele din urmă să biruim moartea. Iar atunci când suferința sau chiar moartea vine în viețile sau familiile noastre, să nu deznădăjduim. Sfântul Apostol Pavel înțelege și el tristețea despărțirii de cei dragi, dar ne îndeamnă să nu plângem după ei ca unii care nu au nădejde, „pentru că de credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu, pe cei adormiți întru Iisus, îi va duce împreună cu El” (1 Tes. 4, 14). Astfel, lacrimile noastre se pot schimba în lacrimi de nădejde sau chiar de bucurie. Să ne ajute Bunul Dumnezeu ca bucuria pe care a avut-o această mamă, al cărei suflet a fost pustiit de

moarte înainte să-L întâlnească pe Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Viu, să fie cu noi toți,
în această zi, în fiecare sărbătoare și până în veșnicie. Amin!

Pr. Daniel Benga